

РЕШЕНИЕ

№ 39628

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7334** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Б. С. от [населено място], подадена чрез адв. Т. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002472 от 18.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно спиране от движение на пътно превозно средство за срок от три месеца.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е нищожна, а при условията на евентуалност – незаконосъобразна. Оспорва компетентността на издателя и на актосъставителя. Твърди, че изземването на свидетелството за регистрация със съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) представлява самостоятелно прилагане на мярката, която впоследствие е повторно наложена с оспорената заповед. Излага възражения за неспазване на изискванията за форма, неиндивидуализиране на автомобила, липса на срок на мярката в АУАН, съставяне на акта в присъствието само на един свидетел и ограничаване на правото му на възражение. Оспорва фактическите констатации за използване на пътя за други цели. Сочи, че автомобилът е поднесъл леко при включване в движението след остър завой, без извършване на „дрифт“, както и че не е установено мястото да представлява път, отворен за обществено ползване. Поддържа несъответствие с целта на закона. Иска обявяване на нищожността, евентуално отмяна на заповедта, и присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в представени писмени

бележки, чрез главен юрисконсулт С. М., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.05.2026 г. А. А. Г. - старши полицаи в 07 РУ към СДВР, е съставил срещу А. Б. С. АУАН серия GA № 5069812. В акта е посочено, че на същата дата около 13:04 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към ул. „Д-р Й. Й.“, срещу № 3, С. управлява личния си лек автомобил „БМВ 323 ЦИ“ с рег. [рег.номер на МПС]. Отражено е, че водачът използва пътя не по предназначението му за превоз на хора и товари, като извежда автомобила извън контрол чрез презавиване и загуба на сцепление на задните гуми – „дрифт“. Описано е движение на задната част на автомобила вляво и вдясно по платното, при рязко подаване на газ, довеждащо до загуба на сцепление на гумите с пътя. Деянито е квалифицирано като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В АУАН като свидетел при установяване на нарушението е вписан А. Х. М.. Актът съдържа подписи на актосъставителя, свидетеля и жалбоподателя, както и отбелязване „нямам възражения“. В него е отразено изземване на СУМПС №[ЕИК] и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]. Срещу АУАН е подадено писмено възражение с дата 22.05.2026 г., заведено с УРИ 338200-11830.

На 18.05.2026 г. Е. Л. Б., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издала оспорената ЗППАМ № 26-4332-002472. В обстоятелствената ѝ част са възпроизведени описаните в АУАН дата, час, място, посока на движение, марка, модел и регистрационен номер на автомобила, както и действията на водача. В разпоредителната част на основание чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП на С. е приложена ПАМ „временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца“, като е посочено и отнемане на СРМПС №[ЕИК].

В представената справка за регистрацията на автомобила А. Б. С. е вписан като негов собственик, с дата на придобиване 09.02.2026 г. В представената на 02.09.2026 г. справка за историята на регистрацията е отразено спиране от движение на 19.05.2026 г. В справката за нарушител/водач е вписано Наказателно постановление № 26-4332-006000 от 09.06.2026 г., издадено въз основа на АУАН серия GA № 5069812 от 15.05.2026 г., със статус „обжалване на първа съдебна инстанция“. По делото са представени Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат ПАМ и Заповед № 513з-14431 от 01.12.2025 г. за преназначаване на Е. Л. Б. на длъжност полицейски инспектор IV степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Приложена е и заповедта за преназначаване на А. А. Г. на длъжност старши полицаи в 07 РУ – СДВР.

От страна на жалбоподателя са представени извлечения от електронна карта за района на комплекс „Joy Station“, трудов договор № 71 от 08.04.2026 г. за длъжността „служител в куриерски офис“, както и други приложения към жалбата писмени доказателства.

В съдебното заседание на 06.10.2026 г. са разпитани свидетелите П. М. Т. и Н. В. С.. Т. посочва, че е съученик на жалбоподателя и на 15.05.2026 г. двамата са присъствали на тържество по повод завършването на XII клас. Съобщава, че е наблюдавал тръгването на автомобила от малката улица до „Joy Station“, изчакването за включване в движението и в далечината – спирането му от

движещ се полицейски автомобил със звуков и светлинен сигнал. Заявява, че не е видял поднасяне на автомобила.

Свидетелката С., майка на жалбоподателя, посочва, че е пътувала с него в автомобила. Съобщава, че след тържеството двамата са тръгнали към[жк], изчакали са около пет минути за включване в движението от тясната пресечка зад „Joy Station“, при остър завой, и след около 50 метра са били спрени от движещ се полицейски автомобил. Посочва, че автомобилът е поднесъл „много леко“, като свързва това с бързото изнасяне при включването в движението.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На основание чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С представената Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил СДВР като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат с мотивирана заповед и мерките по чл. 171, т. 2 ЗДвП.

От представената Заповед № 513з-14431 от 01.12.2025 г. се установява, че Е. Л. Б. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тя попада в обхвата на оправомощаването. Непосочването на степента на длъжността в самата ЗППАМ не означава липса на компетентност, тъй като принадлежността на издателя към оправомощените длъжностни лица е установима от документите по делото. Оспорената заповед е издадена от материално и персонално компетентен орган и не е налице основание за обявяване на нищожността ѝ или за отмяна по чл. 146, т. 1 АПК.

Възражението относно длъжността на актосъставителя също не обосновава нищожност на заповедта. Изискванията към издателя на ЗППАМ не могат да се пренасят върху актосъставителя. Оспорената заповед е в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са органът, адресатът, фактическите основания, правното основание, видът и срокът на мярката. Неоснователно е възражението, че автомобилът не е индивидуализиран. В обстоятелствената част са посочени марката и моделът „БМВ 323 ЦИ“, регистрационният номер С., а в разпоредителната част – номерът на отнетото свидетелство за регистрация. Съдът намира, че административният акт се преценява в неговата цялост, а неповтарянето на регистрационния номер в разпоредителната част не създава неяснота относно автомобила, който е спрял от движение. Не се установява отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.

В производството по издаването на заповедта не са установени съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяната ѝ.

Неоснователно е възражението за задължително участие на двама свидетели при съставянето на АУАН. Член 40, ал. 1 ЗАНН урежда съставянето на акта в присъствието на нарушителя и свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението. Изискването за двама други свидетели по чл. 40, ал. 3 ЗАНН се отнася до случаите, когато няма свидетели на извършването или установяването или актът не може да се състави в тяхно присъствие. В

процесния АУАН е вписан свидетел при установяването на нарушението, който е подписал акта. Поради това наличието на един такъв свидетел не е равнозначно на нарушаване на чл. 40, ал. 3 ЗАНН. За самата заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП законът не предвижда подписване от свидетели.

АУАН е подписан от жалбоподателя и съдържа отбелязване, че няма възражения. Твърдението, че при съставянето му не е предоставена възможност за възражение, не се подкрепя с други доказателства. Освен това по преписката е приложено подаденото чрез адвокат писмено възражение срещу акта. Неговото съдържание, както и жалбата срещу ЗППАМ, показват, че С. е разбрал фактическите констатации и ги е оспорил с конкретни доводи.

Не е налице и повторно прилагане на една и съща ПАМ поради изземването на СРМПС при съставянето на АУАН. Съгласно чл. 172, ал. 4 ЗДвП в случаите по чл. 171, т. 2, б. „м“ свидетелството за регистрация се изема със съставянето на АУАН. Това е предвидено в закона действие по осъществяване на мярката, а не втори самостоятелен акт със същия предмет. Не се установява основание за отмяна по чл. 146, т. 3 АПК.

По отношение приложението на материалния закон и съответствието с целта на закона съдът съобразява следното:

Съгласно чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца.

В случая е приложена хипотезата за използване на пътя за други цели. Тя не изисква непременно участие в нерегламентирано състезание. Приложима е и когато собственикът сам управлява автомобила и осъществява посоченото поведение. Качеството на жалбоподателя като собственик се установява от справката за регистрацията, а управлението на автомобила от него на посочената дата не се оспорва.

Спорен е начинът на управление и дали той представлява използване на пътя извън предназначението му. Съгласно чл. 104б, т. 2 ЗДвП на водача е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с предназначението им за превоз на хора и товари. Самата употреба на думата „дрифт“ не е достатъчна за прилагане на мярката. Необходимо е да са установени конкретните действия, които осъществяват законовата хипотеза. Случайно поднасяне при обичайна транспортна маневра не може автоматично да се приравни на използване на пътя за други цели.

По силата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган следва да установи фактическите основания за издаване на акта и изпълнението на законовите изисквания. При преценката на АУАН се съобразява специалната разпоредба на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, според която редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази сила е оборима и не освобождава съда от задължението да обсъди събраните в съдебното производство доказателства. АУАН установява фактически констатации, но не обвързва съда с дадената от актосъставителя правна квалификация.

В процесния акт е описано не само поднасяне при завой, а съчетание от рязко подаване на газ, презавиване, загуба на сцепление на задните гуми и движение на задната част на автомобила вляво и вдясно по платното. Тези конкретни констатации са възпроизведени в ЗППАМ. При съвкупната оценка на доказателствата съдът не намира те да са опровергани.

Показанията на П. Т. се отнасят до наблюдаването от него потегляне и включване в движението. Свидетелят изрично разграничава личните си възприятия за тръгването от наблюдаването в

далечината спиране от полицията. Заявлението му, че не е видял поднасяне, се преценява в границите на тези възприятия и не установява непрекъснато наблюдение върху начина на движение на автомобила до полицейската проверка. Само по себе си то не опровергава конкретно описаното в АУАН движение по платното.

Показанията на Н. С. са основани на непосредствени възприятия като пътник и не могат да бъдат отхвърлени само защото тя е майка на жалбоподателя. Същите се преценяват по реда на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК, заедно с останалите доказателства и с оглед възможната заинтересованост. Свидетелката потвърждава поднасяне и бързо изнасяне на автомобила при включването в движението, като определя поднасянето като „много леко“. Тази субективна характеристика не установява техническия механизъм на движението и причината за загубата на сцепление. Изложената от нея връзка с бързото включване в натоварения трафик не е достатъчна да опровергае описаното в акта съчетание на действия. В съпоставка с конкретните констатации в АУАН показанията не установяват, че се е касало единствено за неволно отклонение, причинено от радиуса на завоя.

Представените извлечения от електронна карта отразяват разположението на пътните участъци, но не документират движението на автомобила на 15.05.2026 г. От тях не могат да се установят скоростта, подаването на газ, траекторията и загубата на сцепление. Не може да се направи и технически извод, че конкретният завой неизбежно е причинил поднасяне при извършената маневра.

Неоснователно е и възражението относно характера на пътя. Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Понятието „път“ по § 6, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона не се ограничава до улици с наименование и до участъци, за които е представен устройствен план. Описаното в АУАН и заповедта поведение е отнесено към [улица]. Показанията за включване от тясна пресечка в общия трафик не установяват движение по път с ограничен достъп. Липсата на наименование на пресечката или непредставянето на данни за включването ѝ в регулацията не доказват, че условията за ползването ѝ са различни за участниците в движението.

Доводът за липса на доказана вина следва да се разгледа с оглед самостоятелния характер на производството по прилагане на ПАМ. Мярката не представлява административно наказание и не изисква предварително влязло в сила наказателно постановление. Това не позволява всяка загуба на сцепление да се квалифицира като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. В случая изводът за използване на пътя за други цели се основава на описаното съчетание от действия, а не единствено на настъпило поднасяне или на думата „дрифт“. Обстоятелството, че жалбоподателят е пътувал към дома си и е превозвал майка си, не изключва осъществяването на забранено поведение по време на това пътуване.

Следва да се посочи и, че изводите в решение № 38802 от 08.10.2026 г. по адм. дело № 6967/2026 г. на АССГ, III отделение, 75 състав, постановено по жалбата на същото лице срещу ЗППАМ № 26-4332-002471 от 18.05.2026 г., издадена въз основа на същия АУАН, са в сходна насока.

С оглед изложеното съдът приема, че са установени материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно, че жалбоподателят е собственик и водач на автомобила, с който е осъществено описаното използване на пътя, отворен за обществено ползване, за други цели. Не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 4 АПК.

Заповедта съответства и на целта на закона. Временното изключване от движението на автомобила, с който е осъществено установеното поведение, е насочено към предотвратяване на неговото повторение и към защита на безопасността на участниците в движението. Законът не изисква да са настъпили пътнотранспортно произшествие или имуществени вреди. Определеният

тримесечен срок е фиксиран в чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП, поради което органът няма възможност да избира по-кратък срок в рамките на тази хипотеза.

Преценката за съразмерност по чл. 6 АПК не се изчерпва с констатацията, че срокът е законово определен. В конкретния случай обаче ограничението е свързано с автомобила, с който е извършено установеното поведение, и е временно. Не са установени конкретни обстоятелства, които да обосновават несъответствие между ограничението и преследваната превантивна цел. Няма основание за отмяна по чл. 146, т. 5 АПК.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е валиден и законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски.

Искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено и същото е основателно. На основание чл. 143, ал. 3 и чл. 144 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, като съобразява чл. 1 и чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя възнаграждение в размер на 102,26 евро. Сумата следва да се присъди в полза на СДВР, в чиято структура се намира ответният административен орган.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002472 от 18.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. Б. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: